El punt just de bogeria

written by Jose Rodríguez | 10 de juliol de 2017

Si ho mirem fredament la independència de Catalunya a curt termini és una improbabilitat, de fet qualsevol independència d'un estat més o menys funcional (i Espanya tot i els problemes greus i profunds que té no és un estat fallit) sempre és una improbabilitat. Molts països han aconseguit la independència en moments improbables, els islandesos es van independitzar aprofitant l'ocupació per part de l'Alemanya nazi de Dinamarca, els irlandesos després d'una sanguinària lluita, els eslovens per una ràpida intervenció de la seva milícia per desarmar en 7 dies les forces federals iugoslaves, els eslovacs per un desavinença entre els partits socialdemòcrates txec i eslovac, els països bàltics en el moment que la URSS va començar a fer fallida.

Les diverses onades d'independències a Europa, la prèvia i posterior a la segona guerra mundial i la dels anys 90, han aprofitat improbabilitats històriques. Ara podem tenir una nova onada amb Catalunya, Escòcia i Flandes i si ho aconseguim serà fruit d'una improbabilitat històrica. Ho tenim difícil. Aconseguir la independència d'un estat formalment democràtic que no permet una sortida democràtica és molt i molt difícil. Per molt que ens ho diguem, no depèn només de nosaltres, el reconeixement internacional serà sempre complicat, hem de demostrar a la comunitat internacional que no ens han deixat cap altra sortida i hem de poder exercir espais de sobirania al territori català sabotejant la sobirania espanyola, encara que sigui només uns petits espais. Però han passat coses improbables, la crisi europea, el Brèxit i la fallida dels principals partits a la majoria de països grans d'Europa que fan qüestionar la governança política dels darrers 50 anys.

En tot cas no vull desmoralitzar. Les independències s'han aconseguit amb molt més en contra que a favor. S'aconsegueix perquè es decideix no fer cas a tots els factors que ens fan

pensar que és impossible i es tira cap endavant. Per aquesta raó hem de tenir un punt de bogeria, que hi vagi des de l'activista més humil als membres del Govern de la Generalitat. Només així farem cas omís a les objeccions i afrontarem als problemes que ens sortiran com si poguessin ser superats. Si no ens aturaríem en el primer minut.

Aquest punt de bogeria el que no ens ha de fer són dues coses: oblidar la por. Tindrem por, por molt personal, especialment els que han de donar la cara a nivell molt personal. Por física, por vital, por a ser engarjolats, a ser amenaçats, a perdre la família, a què els secrets personals siguin esbombats, a ser desposseïts, por a perdre el que es té, por a perdre el futur personal. Jo vull al capdavant covards conscients, que no deixen de tirar endavant, abans que bojos temeraris que no senten aquesta por. Perquè quan afrontin les seves pors sabran que poden demanar als que hi ha per sota i també s'han d'arriscar. A la batalla vull contrafòbics que sentin la por que et mirin als ulls i et facin sentir que ells també tenen els mateixos dubtes i pors que tu, però que tiraran endavant. No vull bojos, il·luminats, suïcides, persones posseïdes per l'esperit de la fe i que menystenen la por dels altres. Aquests a l'hora de la veritat només serveixen per fer càrregues lluïdes i inútils, fer perdre energies i cometre greus errors.

També aquest punt de bogeria ha de ser el just, per a poder també mirar fora de la bombolla *indepe*. Cada cop més el nucli central *indepe* s'alimenta de si mateix, es retroalimenta formant una comunitat tancada on tots ens donem la raó, on ens fem retuits del que ens agrada i creiem que tenim la raó. Però en política les «raons" objectives i inqüestionables no existeixen, existeixen les raons subjectives parcials. Necessitem mirar fora de la bombolla, entendre, que no vol dir compartir, que pensen els que no són independentistes, saber quina lògica segueixen, entendre els seus arguments. No per fer pedagogia, aquest temps ha passat, sinó per a poder

aixecar sempre ponts d’empatia. Molta gent es veurà confrontada entre dos tornados, l’independentista i el de l’estat espanyol. Si no hi ha mans a les quals es puguin agafar al nostre tornado, no hi guanyarem. De res ens serveix menystenir l’aportació de darrera hora, que potser creiem oportunista, continguda, parcial i amb una mirada cap al costat. Perquè amics, sense aquesta aportació, no guanyarem.

El meu consell, siguem una mica bojos, tirem endavant encara que sembli que no podem. Però que aquest punt no ens faci repetir com a lloros «ens en sortirem» i consignes d’aquest tipus: no cal tractar-nos d’idiotes, estem fent alguna cosa molt difícil i amb un resultat incert. I que tinguem la bogeria justa que ens permeti sortir de la bombolla no amb ànim de confrontar els arguments de qui no és independentista, sinó d’entendre el perquè encara no ho és i el perquè amb dades molt semblants a les nostres, aquestes persones arriben a conclusions una mica diferents. És l’única manera que podem aprofitar qui se sumi al darrer moment per un costat i d’encarar amb consciència de la dificultat de tirar endavant.